

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Τὰ ἀπομνημονεύματα πού γράφει σέ κάμποσα τόξα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», μέ τόσο ὀρεξί καί τόσο κέφι, παρά τίς δικηγορικές του ἀσχολίες, ὁ ἀγαπητός φίλος κ. Νάσος Ζερβάτουλος,

Ἦταν ὅπως τὸν περιγράφει ἕνα τετράγωνο, βαρὺ καί μεγάλο κεφάλι, ἐπάνω στό ὅποιο δέν ἔλαμπε τίποτε ἄλλο, παρά μόνον τὰ στερογγυλά του μαγουλάκια μέ τὸ μπρούτζινο «ἐπαύτιον», τὸ μπρούτζινο δηλαδή σύρμα, πού τὰ συγκρατοῦσε ἀπὸ τὰ αὐτιά του.

Εὐρῆκεν ὁ Καζάσογλου ἀναριθμητά... μνηδενικά! Φαινομενικῶς ἦταν ἕνας εἰρηγυῶν καί ἀγαθὸς τύπος Ἀνατολίτου, παρά τὴν πολέμοχαρή μουστάνια του καί τὰ θυροειδή του φρόδια. Δέν τὸν συγκινοῦσε τίποτε κ' οὔτε ζεστονάντανε διόλου, ὅσο κ' ἂν πλησίαζε τὸν λυριφιλέθοντα Γαβριηλίδην. Οὔτε τὸν συνέταξε τέλος ποτὲ ὁ ἀνεμοστρόβιλος τῆς δημοσιογραφικῆς ἀνησυχίας.

Ἦταν μιά κεφαλή ἀλλόνητος μέσα στοῦ δημοσιογραφικοῦ βρασιῶ καί τὴν τριζυμία τὸν οὐδέποτε γυλιερυσάντων οικονομικῶν τῆς Ἀκροπόλεως.

Γιὰ νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς καλά τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἀρκεῖ νὰ ἀναγράψω τὸ ἔξῃς:

Κι' οἱ μὴ ἀνακατευθέντες ποτὲ σ' ἐφημερίδα, θὰ γνωρίζουν καλά ὅτι ἕνα φύλλο δέν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ διακόψῃ, οὔτε καί γιὰ μιά ἡμέρα κἀν τὴν ἐκδοσί του.

Ἡ διακοπὴ ἰσοδυναμεῖ μέ θάνατο, πού δέν προσδοκᾷ ἀνάστασι ποτὲ!

Γιὰ τὸν Γαβριηλίδην μάλιστα θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ... διακόψῃ τὸ κεφάλι του, παρά τὴν ἐφημερίδα, ἔστω καί γιὰ μιά ἡμέρα.

Καί γι' αὐτὸ πάντοτε, ὅσκις χαλοῦσε τότε τὸ πειστήριο καμμάς ἐφημερίδος, γινόταν ὀλόκληρη ἐκστρατεία ὅλη νύχτα στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ βροῦν ἄλλο πειστήριο, νὰ ξυπνήσουν τυπογράφους, νὰ πληρῶσουν διπλά καί τριδίπλα, γιὰ νὰ βγῇ στὴν ὥρα του τὴν ἄλλη μέρα τὸ φύλλο.

Μιά μέρα λοιπόν, μεγάλων στενοχωριῶν τῆς Ἀκροπόλεως, πού δέν εἶχαν νὰ πάρουν οὔτε τὸ χαρτί, ἔλειπε δὲ καί ὁ μακαρίτης ὁ Σπύρος ὁ Τσαγκάρης πού θὰ τὴ συνέτρεχε, καί οἱ τυπογράφοι ἀπειλοῦσαν νὰ ἀπεργήσουν, γιατί ἡ ἐβδομάδα πέρασε χωρὶς νὰ πληρωθῆναι, καί ἡ Ἀκρόπολις κινδύνευε τὴν ἄλλη μέρα νὰ μὴ βγῇ. ὁ Καζάσογλου ἐκλήθη πολλές φορές σὲ συνεργασίαν ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην.

Λογάριασαν ἀπὸ δῶ, λογάριασαν ἀπὸ κεῖ, κόψαν ἀπὸ δῶ, ράφαν ἀπὸ κεῖ, ἀπευθύνθηκαν σὲ φίλους, ἀπευθύνθηκαν σὲ ἀνθρώπους πού δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολις μεγάλοι, ἀλλὰ ἀποτελέσματα μὴδὲν...

Τὰ δῶ ἐκεῖνα μεγάλα κεφάλια, τὸ πωρωμένο καί λάμπτον τοῦ Γαβριηλίδη καί τὸ σάν σβυσμένο καί μαυρισμένο ἀπὸ τὴ μελαχροινότητα τοῦ Καζάσογλου, ξυμειναν, τέλος, σιωπηλά, νηπιάζοντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Τὰ γυαλιά τους μόνον ἀνταγιάζανε τὸ ἄρθρον φῶς τῶν ἀνοιχτῶν παραθύρων τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀκροπόλεως, σὰν προβολεῖς πού ζητοῦν κάποια σωτηρία, μέσα στοῦ σκοτάδι τοῦ ἀδύνατον καί τῆς ἀπογνώσεως.

Θὰ μὲ ἀφήσετε, κύριε Διευθυντά, τοῦ εἶπε ὁ Καζάσογλου μέ τὴν βραδείαν ἔρρινον φωνή του, νὰ σκεφθῶ, καί τὸ ἀπόγευμα θὰ σᾶς φέρω μίαν λύσιν.

Ἐγγε τὸ λοιπόν!... Πήγαυε καί ἐρευνήθη εἰς τὸ ὑπερτετρακοῦδρον μισθό σου, ἀνεφάνησε ὁ Γαβριηλίδης ἀνακουφισθεῖς, ἀράξαζε τὴ

Ἀπευθύνθηκαν σὲ ἀνθρώπους πού δημιουργήθηκαν ἀπ' τὴν Ἀκρόπολις μεγάλοι...

λύσα ἀπ' τ' αὐτὶ καί φέρε τὴν τὸ ἀπόγευμα ἐδῶ πέρα!...

Ὁ Καζάσογλου ἤθελε τὸ ἀπόγευμα ὑπερηφανῶς. Πρῶν πάσι στὸν «Διευθυντή», μᾶς ἐκάλεσε γιὰ νὰ τὸν θαυμάσουμε. Ἦταν τότε στὴν Ἀκρόπολις, ἂν θυμῶμαι κ' ἐγὼ καλά,

ΣΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΟΙ ΠΛΗΡΩΜΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΥΡΙΟΝ ΕΧΕΙ

ὁ Συναδινὸς ὁ Θόδωρος, ὁ Θανάσης Μίχας, ὁ Νάσος ὁ Ζερβάτουλος, ὁ Γιώργος Φτέρης, ὁ Διονύσιος Κόκκατος, ὁ Ἀριστοῦς Καμπάνης, ὁ Μανώλης ὁ Ναυπλιώτης, ὁ Πλάτων ὁ Ροδοκανάκης, ὁ μακαρίτης Δαμιλάτης. Ἐγραφαν δὲ ὁ Σακκαλῆς, ὁ μακαρίτης ναύαρχος Γούδας, ὁ μακαρίτης Ἀραβαντινός. Περιζήτητος ἦταν καί τοῦ Καφαντάρη ἡ συνεργασία. Ὁ Παπαναστασίου συνεργαζόταν ἐπίσης, πάντα μαχητικὸς, μέ τίς πρωτοφρονεῖς γιὰ τὴν τότε Ἑλλάδα ἰδέες τῶν κοινωνιολόγων. Ἐγραφε ἀκομὴ ὁ Θρ. Πετιμεζᾶς καί ὁ Κ. Τριανταφυλλόπουλος, καθηγητὰί τότε καί οἱ δύο τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Πάνος ὁ Σκουριώτης, πού μόλις εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, καί ἄλλοι πού τὴ στιγμὴ αὐτὴ δέν ἤμπορῶ νὰ θυμηθῶ, ὁ Διον. Λοβέροδος, σήμερα διοικητῆς τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, ὁ Μωραϊτιδῆς ὁ Ἀλέξανδρος καί πόσοι, πόσοι ἄλλοι...

Περικυλίσσαμε λοιπὸν ὅσοι ἤμαστε ἐκεῖ παρόντες, ἐν σώματι καί ἐν... περιεργεία τὸν Βασίλην τὸν Καζάσογλου καί κρεμαστήραμα ἀπ' τὰ χεῖλι του. Κι' αὐτός, ἀφοῦ μᾶς κτύπησε ὅλους στὰ μάτια, σοβαρὸς κ' ἀμίλητος κάμποσα δευτερόλεπτα, σὰν νὰθελε νὰ παρατεῖνῃ λίγο τὴν ἀγωνία μας, μᾶς εἶπε:

- Εἴρηκα!
- Τί εὐρήκατε; Λεπτά;
- Ὅχι λεπτά, ἀλλὰ τὴν λύσιν!...

Ὅλοι ξέσαμε ὅτι ἡ μόνη λύσις ἦσαν τὰ λεπτά, ἀλλὰ ἀφοῦ ὑπῆρχε καί ἄλλη, τὴν ὅποια κανένας ἀπὸ μᾶς δέν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ, ἀνοίξαμε στόμα, μάτια καί αὐτιά, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε οὔτε μιά λέξι.

- Βοήθα μιά λύσι, ξανάτε ὁ Καζάσογλου.
- Ποιά;
- Νά...
- Νά; ἐπαναλάβαμε ὅλοι μ' ἕνα στόμα.
- Νά... μὴ βγῇ αἷριο ἢ Ἀκρόπολις!

Ἀμέσως οἱ συντάκται... σκόρπισαν σάν νὰ... τρώμαξαν καί σὲ λίγο ἐξεδῶθη παρῳάκια, μέσα ... δὴ γράφεται, ἀναγγέλλον τὴ μεγάλη εἰδησι:

«Εὐρῆκεν, εὐρῆκεν, εὐρῆκεν ὁ κ. ... Καζάσογλου, εὐρῆκεν ἀναριθμητά... μνηδενικά».

Ὅταν ἐδιάβασε τὸ... παρῳάκιμα ὁ Γαβριηλίδης. Ἐσκασε στὰ γέλια. Καί μᾶς παράγγειλε:

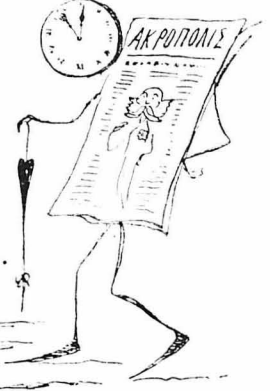
— Νὰ τοῦ πῆτε νὰ μὴ μῆ ἐπὶ μιά βδομάδα στοῦ γραφείου!

Ὁ καλὸς Θεὸς ὁμως, ὁ ὅποιος δέν ἀφῆσε τὴν Ἀκρόπολις ποτὲ, εὐδόκησε νὰ ἐκδοθῇ καί τὴν ἄλλη μέρα, καί νὰ μὴ διακοπῇ ποτὲ.

Κάτοιο δάνειο προσωπικὸ ἔκαμε, ἂν δέν ἀπατώμαι, ὁ μακαρίτης ὁ Σταθόπουλος, ἀπὸ κάποιον Χουδᾶ, φίλο του, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, παρεπιδημούντα τότε εἰς Ἀθήνας.

Τὸ βράδι, μέσα στοῦ λογιστήριου, ἐστήθη μνημείον, ἐνδυσθὲν μέ λευκὸν τυπογραφικὸν χαρτίον, ὅπως τὰ σημερινὰ μαρμάρινα κενοτάφια τῶν κοινοτήτων, ἐπάνω στὰ ὅποια γράφονται τὰ ὄνοματα τῶν παιδιῶν κάθε χωριοῦ, πού σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Γιὰ νὰ βγῇ στὴν ὥρα τῆς τῆν ἄλλη μέρα ἢ ἐφημερίδα.